

Menta.

Sifchmüng.

De M E N T I S,
RHAPSODIA .XXI.

MENTARVM differētiās omnes, nemo rectius distinxit Hie-
ronymo herbario, cuius infra Commentarium consule, a calce
Appendicis.

Mentæ nomenclaturæ secundum

Dioscor.lib.3.

Hedyosmon sativum alij Mintham, alij Calaminthan, Latini Mentam
uocant, alij Nepetā, Aegyptij Tis, alij Perxo, alij Macetho. Cognita her-
ba est. Calfaciendi, adstringendi, atq; exiccandi uim habet.

Platina lib. Obsoniorum.

Menta suauissimi odoris herba est. Hanc fuisse puellam a Plutone amatam, serunt poetæ,
uersamq; in herbam sui nominis a Proserpina, cuius pellex erat. Hinc præterea Mentulam di-
ctam, quasi donum amorum, uel quasi meritā, uel quod mensam grato odore percurrat. Eccu-
rat enim hæc herba, propter inflammationem & humiditatem, demortuam Venerem. Hanc
ob rem crediderim, ueteres exercitus duces uetuisse militem, quem casum uolebant, unde et ca-
stra sunt dicta, hæc herba uelci. Appetentiam inducit Menta, & obesos a marcescentia conseruat:
lætum cor reddit, stomachum iuuat, lumbricos interficit. Contra morsum canis rabiosi ualeat
plurimum. Seritur Menta æquinoctio uerno: melius tamen surculo uenit quam semine. Humi-
do minus gaudet. Aestate uiret, hyeme flauescit. Semel sata, diutina ætate durat. Est & Menta-
strum, syluestre genus, quod ut Vitis propagatur.

De M E N T A E temperamento ex Galenō.

Hedyosmos, alij uero Minthen odoratam nuncupant. Est enim & alia quædam Mintha nō
odorata, quam Calaminthen appellant. Vtraq; gustu acri, & facultate calida est, ex tertio ordi-
ne excafcientium. Infirrior est tamen Menta odorata quam Calamintha, minus excafcit.
Vt autem in uniuersum dicam, hæc ceu syluestris quædam est, illa ceu domestica. Quam obrem
sane, ob eam quæ ex cultu accedit humiditatem, mediocriter item ad Venerem excitat: id quod
omnibus accidit quæ humiditatem semicoctam, & flatuosam continent. Ob talem ipsius her-
bæ temperaturam, in abscessibus ea quidem cum polëta mista utuntur: id quod in Calamintha
facere nequeas: propterea, quod ualentius tum excafciat, tum desiccet, quam id genus po-
ssint. Habet uero etiam quiddam amarum in se & acerbum. Illa quidem lumbricos interficit, a-
cerbitate uero si cum oxycrato bibatur, recentes sanguinis reiectiones reprimit. Substantiæ est
ut si qua alia herba partium tenuium.

V I R E S eius & iuuamenta ex Dioscoride.

Sistit sanguinem, potō ex aceto succo. Tineas in uentre teretes enecat.
Venerem stimulat. Singultus, uomitiones, cholera scq; sedant, terni ramu-
li cum acidi granati succo poti. Suppurationes discutit, si cum polenta il-
linatur. Imposita fronti, capitis dolores mulcet. Mammæ si tendantur, aut
lacte turgeant, compescit. Cum sale, canū moribus illinitur. Aurium do-
loribus cum aqua mulsā subuenit. Vuluæ ante coitum admota, concepti
onirestist. Lingua scabriciem conficta læuigat. Coire lac, densariq; in
caseum non patitur, si folia portionibus lactis immergant. In summa, sto-
macho utilis est. Et in condimentis peculiarem gratiam habet.

Verba P L I N I I quæ supra mutuatus est Pla-
tina lib. 19. cap. 9.

Eodem tempore seritur Menta planta: uel si nondum germinat, spon-
gia. Minus hæc humido gaudet. Aestate uiret, hyeme flauescit. Genus ei-
us syluestre Mentastrum est. Et hoc propagatur ut uitis, uel si inuersi ra-
mi ferantur. Mentæ nomen suauitatis odoris apud Græcos mutauit, cum